

La Miranda passava molta estona immòbil a casa seva. Clavava la mirada en un punt fix de la paret i se submergia en qui sap quins tipus de pensaments, tractant de trobar una sortida a la seva pena. Era capaç d'estar hores quieta en un mateix lloc de la casa, protegida amb la seva manta de quadres, mentre les idees rondaven pel seu cap. Ella no havia estat sempre així però, des que va entristir, ni la notícia més espectacular, ni l'acudit més graciós, ni el llibre més entretingut aconseguien treure-la d'un particular buit emocional.

I un dia, dins aquell no-res, quan els pensaments ja s'havien avorrit de manifestar-se, van aparèixer els sorolls. Sons de tota mena provinents del món que l'envoltava. Durant el dia, els sorolls dels cotxes, les ambulàncies i les obres del carrer la mantenien entretinguda però, en adormir-se la ciutat, la subtileza dels sons l'obligava a agusar l'orella. A poc a poc, cada cop o murmuri van anar adquirint per a ella un sentit i li van anar provocant un interès. Amb el temps, desxifrava cada so i li imaginava un protagonista, podent passar-se les nits amb prou feines sense dormir, expectant davant qualsevol moviment del seu entorn. Tant de temps passava escoltant, que era capaç, fins i tot, de preveure certs esdeveniments sonors. Sabia, per exemple, que: cada tres hores, aproximadament, el sostre de la casa emetia un cruixit fort i sec degut a l'assentament dels materials de l'edifici; que, a les 22:15 h, el gos del 3r A començaria a lladrar esperant que la seva propietària arribés de treballar a les 22:20 h. Aquesta mateixa dona, entre les 22:45 h i les 23:00 h, cada dia parlava per telèfon amb qui la Miranda pensava que devia ser la seva parella perquè, sovint, l'escoltava discutir. Sabia que, entre les 2:30 h i les 2:45 h de la matinada, un camió molt sorollós passava a recollir les escombraries del carrer. Que, a les 5:25 h, el despertador del veí del costat, al 4t B, sonaria com cada matinada i que l'home sortiria de casa a les 5:50 h. Els caps de setmana, aquest despertador també sonava a les 5:25 h i després tornava a sonar a les 10:00 h i després cada deu minuts fins a les 11:00 h. Des del pati, s'escoltaven també els roncs intermitents d'un dorment amb seriosos problemes respiratoris. I també els udols sobreactuats d'una parella que, cada dissabte, cap a la mitjanit, havia de posar en coneixement del veïnat el seu vigor sexual.

Tots aquests sons evocaven en la Miranda històries costumistes d'unes vides alienes, però properes en l'espai. Creava personatges al seu cap i els feia actuar com a titelles. De fet, s'havia convençut que aquelles vides eren com ella mateixa les recreava. Arribava fins i tot a imaginar els escombraires fent el seu recorregut de cada nit pels mateixos carrers i passant pels mateixos llocs per recollir totes aquelles escombraries que generaven altres personatges amb altres vides dins altres cases. Totes aquelles persones, al cap i a la fi, li semblaven iguals, amb les seves rutines i les seves deixalles orgàniques, de plàstic i de cartró. Totes, menys una.

A sobre de la Miranda, al 5è A, hi vivia una persona que emetia uns sorolls sempre imprevisibles. Això li provocava una enorme inquietud i, fins i tot, una certa irritació. Sentia com si la vida d'aquest individu no estigués sota el poder de la seva imaginació. La seva vida se li escapava i no suportava no poder imaginar-la. Qui era? Què feia? Què li agradava? Quines devien ser les seves debilitats? Quin tipus de persona era?

Va passar un temps i la Miranda ja no sentia curiositat pels rutinaris sorolls de la casa. L'interès que li produïa la vida d'aquella persona i la impossibilitat de conèixer-la l'embogien. Necessitava desxifrar cadascun dels sorolls que emetia i què feia a cada moment. Era imprevisible! L'escoltava cuinar copejant recipients a altes hores de la matinada o a primeres hores del matí o a la tarda; es dutxava dins de períodes de 30 hores, però mai utilitzava un mateix moment per fer-ho; a vegades, feia cops irregulars al terra impossibles de reconèixer; sortia i entrava de casa a qualsevol hora, fins i tot a les nits i, a vegades, escoltava gent rient a la seva sala d'estar.

Tant zel per la seva intimitat li suscitava un enorme neguit, de manera que va decidir que havia de fer alguna cosa per tal de poder conèixer qualsevol petit detall sobre la persona sota la qual vivia. Va passar una altra nit sencera més analitzant tots els moviments i sons provinents del pis de dalt. Es va assegurar que no hi hagués ningú més amb aquella persona i, quan va escoltar la seva porta tancant-se d'un cop, la Miranda es va aixecar del llit. Va córrer fins a l'entrada i va enganxar l'orella a la porta. Un eco de passos va descendir les escales i, quan es va dissipar, la Miranda va pujar al pis de dalt amb una eina a la mà. Va obrir la porta i hi va entrar. Descalça, va caminar lentament a les fosques pel passadís en el més absolut silenci, perquè ni ella mateixa pogués escoltar-se des de baix.

Va passar per davant de la cuina i del lavabo, però no es va detenir. Va passar per la sala d'estar i va pensar que ho deixaria per després. De manera que va anar directament al dormitori sota el qual la Miranda havia passat tantes nits en vetlla. Va encendre el llum i el que la Miranda va veure la va deixar estupefacta. Reconeixia tots els objectes de l'habitació: l'armari, la catifa, la tauleta de nit i, fins i tot, els quadres. Totes aquestes coses eren les mateixes que la Miranda tenia al seu dormitori. En aquell moment, va observar que, sota la manta de quadres del llit, quelcom es movia. Una persona hi estava dormint i es girava deixant el rostre al descobert. Un rostre tant recognoscible com tota la resta de coses.

Iratxe